

Κατέβα, αὐγή, ἀπ' τὸ ἄρμα σου!
καὶ σὺ νυφοῦλα μου θροníσου!

φωνάζει ὁ γέρω πατέρας τοῦ παλληκαριοῦ. Καὶ ἡ συνο-
δεία ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον. Ὅλα τὰ κορίτσια ἐλόγυρα,
ὅλες ἡ γυναῖκες, τὰ παλληκάρια ὅλα καὶ οἱ χωριανοὶ κι-
νοῦνε τὰ μανδήλια.

Πᾶνε στὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ ποῦ περιμένει ὁ παπᾶς.
Νὰ δώσῃ τὴν εὐχή του, νὰ εὐλογήσῃ τὸ στεφάνι!

Τὸ τραῖνο ἐπλητίζε κ' ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸν γάμον.
Ποτὲ δὲν εἶδα στὴν Βλαχιά ποίησι καμμία. Μὰ στὴν
Μολδάβα εἶνε ποίησις τὰ πάντα.

[Κων/λιν, 1911]

ΝΙΚ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Ποίας γλώσσας δὲν κατέχει

- Εἶνε ἀλήθεια, κύριε καθηγητὰ ὅτι κατορθώσατε νὰ γίνετε κάτο-
χος ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν;
- Μάλιστα, ὅλων. Μόνον δύο δὲν κατέχω...
- Ποίας;
- Τὴν γλῶσσαν τῆς γυναικός μου, μίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς
πεθερᾶς μου — δύο...